

mærkede, er en daarlig Trøst for en Menighed, at den selv har valgt en daarlig Præst. Jeg kan dog imidlertid ikke være saa haard imod Præsterne, som Stand betragtet, som adskillige andre Medlemmer her i Salen; jeg kan ikke saaledes skære dem alle over een Kam. Jeg erkjender vel tilfulde, at den Svaghed, som er den menneskelige Natur medfødt, kan udarte ligesaa vel i Præstestanden som i enhver anden Stand, men jeg troer ikke, at man ubetinget kan tale om den som en udelukkende fordærvet Raste. Jeg troer, at der i saa Henseende er mere Skyld fra Organisationens, fra Statens Side end fra Præsternes, og dersom man kunde faae et heldigt Organisationsystem, en heldig Ordning, ikke alene med Hensyn til Præsternes Uddannelse, men ogsaa med Hensyn til deres Ansættelsesmaade, saa troer jeg, det vilde være en Spore til, at de „levende Tanker“ hos Præsterne vilde komme til Orde, skaffe sig Magt og samle Menigheder, som vilde føre et kristeligt Liv, omkring Præsterne. I det man imidlertid erkjender den Svaghed, der findes i den menneskelige Natur, saavel hos Præsten som hos enhver Anden, saa troer jeg ogsaa, det er paa rette Sted at anvende de Midler, der netop tjene til at give Præsten ligesaa vel som enhver anden Borger i Staten en Spore til at gjøre sin Pligt i Livet, det er jo nemlig en bekendt Sag, at Præsterne kunne erhverve sig en Kundskab og tilegne sig en Dannelse i mange forskjellige Retninger, som den store Borgerstand ikke er istand til at erhverve, men det er ikke bekendt og kan ikke bevises, at dette altid forenes med Christendom — det er ikke og kan ikke være Tilfældet.

Jeg har saaledes i al Korthed tilladt mig at fremsføre mine Bemærkninger mod Forslaget. Det, jeg især er imod, er Præveprædikenen, uagtet den, som jeg allerede har udtalt, tilskyndende kan have noget Smukt ved

sig, ligesom jeg ogsaa er imod Valgmaaden; jeg troer, at hvis man skal have en af Menigheden valgt Præst, vil det være meget mere naturligt, at alle Medlemmer af Menigheden blive Vælgere til en Delegation, om jeg saa maa sige, som atter skal vælge Præsten; derved har jeg meent, at Valget i Almindelighed vil blive overladt til Mænd, der bedre have Begreb om at vurdere, saavel Præstens Prædiken, som ogsaa de Forhold, hvorunder han i andre Stillinger har levet, end den store Masse, og som derfor ogsaa bedre kunne anbefale ham til Ansættelse i deres Midte. Uagtet jeg nu har udtalt dette mod Forslaget, maa jeg dog bemærke, at jeg agter at stemme for dets Overgang til 2den Behandling, for saaledes at give et Stød til en Forandring i det Bestaaende, thi det erkjender jeg for at være utaaletligt, ikke paa et enkelt Sted, ikke undtagelsesvis, men saa temmelig i Almindelighed, idetmindste kan jeg sige det med Hensyn til den Egt, hvor jeg er bekendt. Den høitærede Kultusminister har anført, at han ikke fandt sig besejret til at understøtte et saadant Forslag, fordi der ikke havde yttret sig nogen Trang dertil. Det, at der ikke skal være Trang til et Forslag, synes at skulle spille en stor Rolle; men lader os vel betænke, som jeg ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at Trangen kan i allerhøieste Grad være tilstede, uden at høres, og at der, hvor den allerstørste Trang er tilstede, høres den allermindst. Jeg troer saaledes ikke paa de Udtalelser, der ere fremsførte fra de forskjellige Egne af Landet i denne Retning; og hvis det maatte ønskes, kunde der vistnok i den almindelige Stemning tilveiebringes Beviser paa, at der er en Trang tilstede til en Forandring i de bestaaende Forhold. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig for at anbefale Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.